

L'altre apartat important i que és el que més «moviment» ha presentat, és el que es concreta en la realització de les diferents obres. Més de 300, per tal d'aconseguir que tot estigui llest el dia de la celebració dels Jocs. Algunes d'elles, com s'ha pogut comprovar, han tingut i tenen una gran envergadura i és per això que, en moltes ocasions, les dificultats han estat evidents. Tot això, com també ha quedat demostrat, forma part d'un projecte de voluntats i de compromisos que al final ha sortit endavant. Hem de tenir en compte que, quan ens referim a les obres, no sols hem de pensar en Barcelona, sinó en les diferents subseus que hi participen. A Granollers, la construcció del nou pavelló, n'és un bon exemple. Per a l'organització, pel que fa a les obres, la falta de notícies és una demostració que tot funciona correctament i en el cas que aquestes siguin negatives, com va succeir en el cas d'Hospitalet, el que cal és trobar ben aviat una solució. Granollers, en aquest cas, ho tenia tot per agafar aquesta responsabilitat de ser també Subseu de l'handbol femení.

Creu vostè que arribat el moment tot estarà a punt?

Mai no hem d'esperar, en aquesta qüestió, al darrer moment. L'experiència demostra, en el cas dels Jocs Olímpics, que tot ha de funcionar correctament mesos abans que aquests se celebrin. Durant aquest any i els primers mesos de 1992 la majoria dels projectes realitzats ja hauran passat per la prova de foc de ser seu de diferents competicions. És aquí, en aquestes proves, on hem de mirar que tot funcioni correctament. Si treballem amb temps suficient podem, sense cap tipus de dubte, millorar algunes de les deficiències que s'hagin pogut presentar. Esperar el darrer moment és jugar una carta, a la qual ningú no vol apostar. Barcelona capital, per citar la ciutat on més projectes urbanístics es porten a terme, presenta ara la cara de la ciutat en obres, però projectes com el de l'aeroport, els cinturons, el port i d'altres de gran importància per al desenvolupament dels Jocs Olímpics estaran finalitzats abans que acabi l'any. Altres, com la pota sud i el nus de la Trinitat, ho estaran els primers mesos de 1992.

Les possibilitats de projecció per a una ciutat que ofereix una competició com els Jocs Olímpics resulten evidents. Creu vostè que tant Barcelona com la resta de subseus sabran beneficiar-se d'aquesta oportunitat?

La projecció a la qual vostè es refereix no es concreta, com pot semblar en un principi, a uns dies de competició esportiva, no. Ara mateix, ja tenim proves, ben evidents,

d'allò que els Jocs Olímpics representen per a tothom. La il·lusió del primer moment, de la qual tothom va participar d'una forma activa, ha estat precedida per una gran dosi de treball i d'organització. Posar en marxa una maquinària d'aquestes característiques no és tasca fàcil, però la realitat ens està demostrant que tot és possible si es treballa amb esperança i ganes de fer-ho bé. Les obres que s'han fet constitueixen, per elles mateixes, una projecció per a les poblacions en les quals s'han dut a terme, i la seva utilitat, després de la celebració dels Jocs, constituïran, sense cap dubte, la millor demostració dels seus avantatges. Pel que fa a

la projecció, no cal dir que aquesta està més que assegurada amb la gran importància i la transcendència que tenen els Jocs Olímpics. No tothom té la gran oportunitat, com tindrem nosaltres l'any que ve, de gaudir de la glòria olímpica d'una forma directa.

En aquest camí del projecte olímpic, les discrepàncies entre les diferents institucions han estat evidents en alguns moments. Creu vostè que aquestes desavinences seran una cara factura en el resultat final de l'organització?

Les discrepàncies i els diferents punts de vista que es poden presentar en un tema d'aquestes característiques formen part, ben segur, de la dificultat del projecte en si. Al final, però, part d'aquelles primeres dificultats s'han solucionat considerablement i cadascuna de les institucions de l'Estat ha respost satisfactòriament. El projecte comú que representa l'organització d'uns Jocs

Olímpics, ha d'estar sempre per damunt de les diferències de tipus ideològic o polític. No crec, com apunta vostè, que al final dels Jocs se'ns passi cap factura per aquest motiu.

Granollers, com vostè be sap, és Subseu Olímpica. Què demanaria a les persones que, des de fa anys, treballen en aquest projecte perquè tot sigui a punt el 25 de juliol de 1992?

Com ja vaig destacar, durant la visita que vaig fer l'octubre passat per a participar en l'acte de constitució del Comitè de la Subseu, el més important és treballar amb il·lusió i amb responsabilitat. Les subseus, com és el cas de Granollers, jugaran un paper transcendental. El nou pavelló que s'està construint, resulta una gran obra esportiva, pròpia d'un gran arquitecte com és Pep Bonet.

Vostè ja ha visitat el Palau Municipal d'Esports de Granollers, li agrada l nou pavelló?

He tingut la sort de visitar-lo en diferents ocasions, i per la informació que tinc i pel que he pogut comprovar, es tracta d'una gran obra esportiva, amb característiques que la situen entre les de primera línia internacional. I és que, ja no cal dir-ho, la ciutat i l'handbol de Granollers s'ho mereixen.

Durant la seva visita a Granollers, vostè va destacar l'element de coneixement esportiu, com una de les característiques que presenten totes les subseus. Resulta això de gran transcendència per a vostè?

És evident que sí. L'organització va tenir en compte totes aquestes qüestions i com ja vaig dir a Granollers, crec que resulta d'una gran importància per a nosaltres el fet de comptar amb poblacions, on diferents esports gaudeixen d'un arrelament històric important. Es pot desvincular la història recent de Granollers de la història de l'handbol català i espanyol? Granollers serà, ben cert, una població que respondrà perfectament a la cita olímpica de l'handbol, perquè aquest esport compta, en aquesta població, amb una gran afeció, amb molts equips practicants i amb una cultura handboliana que molt poques poblacions tenen. Aquest, no hi ha dubte, resulta, un element transcendental.

Just quan el timbre el reclama per a assistir a un acte oficial, l'única pregunta preparada agafa, una mica per sorpresa, el nét del gran poeta Joan Maragall. **«El meu poeta preferit?»: «Sempre m'ha agradat molt Mossèn Cinto Verdaguer».**